

Sygn. akt V Pa 53/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Miniecka (spr.)
Sędziowie:	SSO Marzena Głuchowska SSO Piotr Leń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 r. w Kaliszu

apelacji powoda R. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 czerwca 2014 r. sygn. akt IV P 74/14

w sprawie z powództwa **R. C.**

przeciwko **Zakładowi (...)**

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

Z apelacji powoda:

1. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu następujące brzmienie:**

I. **przywraca powoda R. C. do pracy w Zakładzie (...) na poprzednich warunkach;**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.946 zł (czternaście tysięcy dziewięćset czterdzieści sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda u pozwanego;**

III. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.908 zł (sześć tysięcy dziewięćset osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 960 zł (dziewięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.**

Z apelacji pozwanego:

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu po ponownym rozpoznaniu sprawy zasądził od pozwanego Zakładu (...) na rzecz powoda R. C. odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, oddalił powództwo w pozostałym zakresie - o przywrócenie do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 14.946 zł, orzekł o kosztach procesu i o rygorze natychmiastowej wykonalności.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powód R. C. w dniu 12 czerwca 1997 r. został mianowany na stanowisko Kierownika Zakładu (...). Stosunek pracy powoda z mianowania na podstawie przepisu art. 54 ustęp 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008 r., nr 223, poz. 1453 ze zmianami) z dniem 01 stycznia 2012 r. został przekształcony w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Przeciętne miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 4.982 zł.

Powód w dniu 26 czerwca 2009 r. zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą (...).

W dniu 6 lipca 2009 r. powód złożył też pismo w Urzędzie Gminy D. adresowane do Wójta Gminy D. J. P. z informacją, iż rozpoczął działalność gospodarczą.

Powód przedmiotową działalność gospodarczą prowadził w D., która obecnie jest miastem i ma około 4 tys. mieszkańców, zaś sama Gmina D. liczy ok. 8 tys. mieszkańców.

Większość mieszkańców D. wiedziała, że powód prowadzi działalność gospodarczą. Były Wójt Gminy D., a obecny Burmistrz Gminy D., również mieszka w D..

Powód działalność gospodarczą wyrejestrował z dniem 8 lutego 2013 r.

W dniach od 25 marca 2013 r. do 16 kwietnia 2013 r. centralne Biuro Antykorupcyjne w P. przeprowadziło kontrolę przestrzegania w latach 2009-2013 przez powoda przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r., o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. W wystąpieniu pokontrolnym CBA wniosło o odwołanie powoda ze stanowiska Kierownika Zakładu (...) wobec naruszenia przez niego przepisów w/w ustawy.

Obecnie powód w dalszym ciągu świadczy pracę na rzecz Zakładu (...) na podstawie umów zlecenia. Wykonuje tożsame czynności jak na stanowisku kierownika.

Były Wójt, a obecny Burmistrz Gminy D., J. P. wiedział o rozpoczęciu prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej

(domniemanie faktyczne jak w art. 231 k.p.c.)

Sąd Rejonowy ustalając przedmiotowy stan faktyczny uznał za niewiarygodne zeznania świadka J. P. co do okoliczności, iż o prowadzonej działalności gospodarczej przez powoda dowiedział się dopiero pod koniec 2012 r. Pismo informujące o powyższym powód zaadresował bezpośrednio do wójta. Mało prawdopodobnym jest, aby sekretarz gminy nie przedłożył go adresatowi pisma. Nadto należy podnieść, iż jak zeznał pozwany w osobie p.o. kierownika J. H. „większość osób wiedziała, że pan C. prowadził działalność gospodarczą”. D. jest małą miejscowością

mająca 4 tys. mieszkańców. Niewiarygodne jest, aby Wójt tej gminy mieszkający w D. przez blisko 4 lata (od 2009 r. do 2012 r.) nie powziął wiedzy o powyższym. Zwłaszcza, iż przecież działalność gospodarczą powód zarejestrował w tym samym urzędzie gminy.

Dlatego też Sąd I instancji w trybie art. 231 k.p.c. wywiódł wniosek jak w stanie faktycznym.

Oceniając wręczone powodowi oświadczenie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w oparciu o przepis art. 5 ustęp 1 punkt 2 i ustęp 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (tekst jednolity z 2006 r., nr 216, poz. 1584) Sąd Rejonowy uznał je za jak najbardziej zasadne.

Powód jako Kierownik Zakładu (...) spełniał przesłanki art. 2 punkt 6 tej ustawy i jako kierownik jednostki organizacyjnej gminy naruszył zakaz opisany w art. 4 punkt 6 wyżej powołanej ustawy – od 26 czerwca 2009 r. do 08 lutego 2013 r. prowadził działalność gospodarczą na własny rachunek. Zdaniem Sądu nie ma znaczenia, w przypadku tak ewidentnego naruszenia przepisów, iż przed wręczeniem wypowiedzenia powód wyrejestrował tę działalność.

Jednakże oświadczenie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę narusza wymóg formalny opisany w wyżej zacytowanym przepisie art. 5 ustęp 2. Z powodem rozwiązano umowę o pracę po upływie miesiąca od dnia w którym właściwy organ – w tym przypadku wójt, uzyskał informację o przyczynie rozwiązania umowy o pracę.

Dlatego też Sąd na podstawie przepisu art. 56 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p. i art. 5 punkt 6 wyżej wymienionej ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości określonej przepisem art. 58 k.p. w związku z art. 36 § 1 pkt 3 k.p.

Przy czym Sąd rozważał czy uwzględnienie nawet żądania alternatywnego nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego jak w art. 8 k.p. wobec tak rażącego naruszenia zakazu wynikającego z ustawy.

Jednak miał na uwadze, iż taka sytuacja musiała być tolerowana przez Wójta. Jak już Sąd wskazał w ocenie wiarygodności przeprowadzonych dowodów, wręcz niemożliwym jest, aby wójt nie wiedział o prowadzonej działalności gospodarczej przez powoda. Rozwiązanie umowy o pracę z powodem – do czego przyznał się pozwany w odpowiedzi na pozew - nastąpiło nie z uwagi na to, że zaszła przyczyna uzasadniająca to rozwiązanie, ale dlatego, że zawnioskowało o to Centralne Biuro Antykorupcyjne w wystąpieniu pokontrolnym.

Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 56 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p. nie uwzględnił żądania powoda o przywrócenie do pracy uznając je za niecelowe, gdyż rozwiązanie umowy o pracę uznał za zasadne. Pracodawca w ocenie sądu I instancji naruszył jedynie przepis dotyczący rozwiązywania umów o pracę w trybie art. 52 § 2 k.p. (por. wyrok Sądu najwyższego z dnia 09 grudnia 1998 r. w sprawie o sygn. I PKN 503/98, opubl. OSNAP i US 2000, nr 3, poz. 108).

Sąd podkreślił, iż powód będący Kierownikiem Zakładu (...), a więc przedstawicielem władzy publicznej, który orzeka o prawach i obowiązkach obywateli, w sposób rażący przepisy ustawy sam naruszył.

Bez znaczenia jest czy powód miał wiedzę o treści art. 4 punkt 6 wyżej powołanej ustawy albowiem taką wiedzę miał obowiązek posiadać.

W tych okolicznościach zdaniem Sądu niedopuszczalne byłoby przywrócenie powoda do pracy albowiem podważałoby zaufanie obywatela do państwa prawa.

W tych okolicznościach na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach w części dotyczącej żądania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy jak w art. 57 § 1 k.p. skoro powód nie został przywrócony do pracy.

O kosztach orzeczono przy zastosowaniu przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z 11 ustęp 1 punkt 1 i § 12 ustęp 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późniejszymi zmianami) oraz art. 15 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 z późniejszymi zmianami).

Zważywszy na okoliczność, iż powód wygrał proces w zakresie żądania alternatywnego wobec żądania przywrócenia do pracy zasądzone koszty obejmują:

- 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji (por. postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2011 r. o sygn. II PZ 31/11, opubl. LEX nr 1130162).

- 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji (150% stawki minimalnej zważywszy na nakład pracy pełnomocnika powoda).

- 2.990,00 zł tytułem opłaty od pozwu przed rozszerzeniem przedmiotowym powództwa o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy;

- 2.990,00 zł tytułem opłaty od apelacji również przed rozszerzeniem przedmiotowym powództwa o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy;

Przy czym Sąd w myśl art. 98 § 2 k.p.c. nie zaliczył uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa a to z uwagi na treść przepisu art. 2 ustęp 1 punkt 1 e ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. nr 225, poz. 1635 z późniejszymi zmianami).

Rygor natychmiastowej wykonalności uzasadniony jest treścią przepisu art. 477² § 1 k.p.c..

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód zaskarżając wyrok w pkt 1, 2 i 3.

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego: art. 56 k.p. z zw. z art. 45 § 1 k.p. poprzez przyjęcie, iż niecelowym jest przywrócenie powoda do pracy,

- naruszenie prawa materialnego art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez przyjęcie, iż prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej stanowiło rażące naruszenie przepisów ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne i ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych co stanowiło podstawę do zastosowania trybu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia,

- naruszenie prawa materialnego przepisu art. 30 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych.

Wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu tj. przywrócenie do pracy i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w wysokości 14.946 zł;

ewentualnie

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania, w tym także o kosztach postępowania apelacyjnego obejmujących koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelację również złożyła strona pozwana, zaskarżając wyrok w całości. Na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj.: - art. 5 ustęp 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (tekst jednolity

z 2006 r., nr 216, poz.1584), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że termin na zrealizowanie obowiązku o którym mowa w tym przepisie jest terminem zawitym i w konsekwencji uznanie, że powodowi należy się odszkodowanie, podczas gdy termin na odwołanie albo rozwiązanie umowy o pracę określony w/w przepisie jest jedynie terminem instrukcyjnym.

W oparciu o tak sformułowany zarzut wnosila o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych,

względnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie.

Przyczyną uzasadniającą oświadczenie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia było prowadzenie przez powoda zatrudnionego na stanowisku Kierownika Zakładu (...) działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy uznał iż niecelowe jest przywrócenie powoda do pracy, gdyż prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej stanowiło rażące naruszenie przepisów ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (t.j. Dz. U. 2006, nr 216, poz.1584) oraz ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych co dawało podstawę do zastosowania trybu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przewidzianego przepisem art. 5 ust. 2 i 6 tejsze ustawy.

Zgodzić się należy z poglądem Sądu Rejonowego, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej wbrew obowiązującemu zakazowi ustawowemu niewątpliwie uznać należy za naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Stwierdzić też trzeba, że przepis art. 5 ust. 2 wskazuje, że rozwiązanie umowy o pracę jest prawnym obowiązkiem pracodawcy. Niewątpliwie jest też, że obowiązek ten powstaje w przypadku stwierdzenia, że doszło do naruszenia zakazów ustalonych w art. 4 ustawy. Obowiązek ten pracodawca realizuje poprzez rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (przez oświadczenie pracodawcy bez zachowania okresu wypowiedzenia - art. 30 § 1 pkt 3 k.p.) i jest to rozwiązanie umowy na podstawie art. 52 k.p. Wskazuje na to ustawowe stwierdzenie, że jest to rozwiązanie umowy o pracę równoznaczne z rozwiązaniem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p

Jednakże jak wynika z poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 12 marca 2009 r., II PK 190/08 (OSNP 2010/19-20/237,LEX 607370) zasadniczym problemem przy wykładni analizowanych przepisów jest ocena, czy wina pracownika jest przesłanką rozwiązania umowy o pracę (obowiązku pracodawcy w tym zakresie), czy też wystarczające jest stwierdzenie naruszenia zakazów określonych w art. 4 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd odwoławczy podziela pogląd przyjęty przez Sąd Najwyższy i przyjmuje, iż samo stwierdzenie naruszenia przez pracownika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej nie jest jednak wystarczające do zastosowania trybu rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę przewidzianego w art. 5 ust. 2 i 6 powołanej wyżej ustawy. Wedle przyjętego przez Sąd Najwyższy poglądu rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 5 ust. 2 tej ustawy, które jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., nie oznacza uniezależnienia prawidłowości tej czynności od winy pracownika. Innymi słowy, rozwiązanie stosunku pracy w trybie

określonym w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej wymaga wykazania przez pracodawcę, że naruszenie zakazów, o których mowa w art. 4 tej ustawy, było zawinione w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Jak podnosi dalej Sąd Najwyższy naruszenie wskazanych w art. 5 zakazów może być przez pracownika zawinione w różnym stopniu (od winy umyślnej, przez rażące niedbalstwo do najlżejszej winy nieumyślnej). Może też być przez pracownika całkowicie niezawinione. W przypadkach braku zawinienia oraz lżejszych postaci winy, sankcja w postaci rozwiązania umowy o pracę w sposób równoznaczny z rozwiązaniem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. byłaby nieproporcjonalna do zachowania pracownika. Wobec tego art. 5 ust. 6 należy odczytać w ten sposób, że nie tylko zrównuje on w skutkach ten tryb rozwiązania umowy o pracę z rozwiązaniem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., ale że ustanawia szczególny przypadek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 k.p. Rozwiązanie umowy o pracę w sposób określony w art. 5 ust. 2 jest rozwiązaniem umowy na podstawie art. 52 k.p., a nie tylko zrównanym z nim w skutkach. Przemawia za tym stwierdzenie w art. 5 ust. 6, że jest to rozwiązanie umowy o pracę "równoznaczne z rozwiązaniem bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.". W przypadkach, gdy ustawodawca zrównuje jedynie skutki różnych sposobów (trybów) rozwiązania umowy o pracę używany jest bowiem zwrot ustawowy, że "rozwiązanie umowy w tym trybie pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę" (art. 48 § 2 zdanie drugie k.p., art. 55 § 3 k.p.). W stosunku do trybu określonego w art. 52 k.p., odrębność rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej polega na tym, że naruszenie zakazów przez pracownika jest naruszeniem podstawowego obowiązku pracowniczego. Nadto, w przypadku spełnienia przesłanek tego przepisu (także winy pracownika), pracodawca ma obowiązek rozwiązać umowę o pracę, podczas gdy zastosowanie art. 52 k.p. zależy od uznania pracodawcy.

Reasumując podstawą zastosowania przez pracodawcę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie przepisu art. 5 ust. 2 i 6 ustawy jest nie tylko stwierdzenie naruszenia zakazu przez pracownika ale naruszenie to musi być zawinione przez pracownika w taki sposób, aby można było mu przypisać ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy powodowi można przypisać jedynie naruszenie zakazu ustanowionego w ustawie. Nie można natomiast w ocenie sadu odwoławczego przypisać mu zawinienia i to w stopniu uzasadniającym rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

W dniu 06 lipca 2009 r. powód złożył pismo w Urzędzie Gminy D. adresowane do Wójta Gminy D. z informacją o rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej. W oparciu o powyższą informację powód winien zostać pouczony przez pracodawcę o zakazach wynikających z przepisów ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej. Niewątpliwie jak to przyjął Sąd Rejonowy fakt prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej przez powoda musiał być Wójtowi Gminy D. znany skoro jest to niewielka miejscowość. Gdyby nawet przyjąć, że okoliczność ta nie była Wójtowi wcześniej znana i dowiedział się o tym dopiero pod koniec 2012 r. to i tak nie został zachowany termin wynikający z przepisu art. 52 § 2 k.p. przy rozwiązywaniu umowy o pracę z powodem.

Pracodawca ma obowiązek informowania pracownika o jego obowiązkach w tym o obowiązujących zakazach. Skoro tego nie uczynił, to naruszenie przez powoda ustawowego zakazu nie mogło stanowić podstawy rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Powód powinien znać zakazy wynikające z przepisów ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej ale wobec braku tej znajomości i pouczenia go o tym przez pracodawcę nie sposób przypisać mu ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w stopniu uzasadniającym rozwiązanie z nim umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Nie bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że powód był też dobrym pracownikiem. Prowadzona przez powoda działalność gospodarcza nie kolidowała z pełnionymi przez niego obowiązkami na stanowisku kierownika i nie dotyczyły go zarzuty stronnictwa czy też interesowności. Powód też niezwłocznie po powzięciu wiadomości o

obowiązującym go zakazie z dniem 08 lutego 2013 r. zaprzestał jej prowadzenia. W związku z powyższym nie zachodzą przesłanki z art. 56 § 2 k.p., którymi kierował się sąd I instancji przy ferowaniu wyroku.

W tym stanie rzeczy wobec zasadności podniesionych przez powoda zarzutów zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 §1 k.p.c. podlegał zmianie a powództwo uwzględnieniu.

Co do apelacji strony pozwanej to nie zasługiwała ona na uwzględnienie z wyżej omówionych przyczyn.

Sąd I instancji oddalając żądanie powoda o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy a zasądając na rzecz powoda odszkodowanie miał na uwadze naruszenie przez pracodawcę wymogu formalnego – braku zachowania miesięcznego terminu wynikającego z przepisu art. 5 ustęp 2 ustawy. Tymczasem zgodzić się należy ze stroną pozwaną, że jest to przepis tylko instrukcyjny. Natomiast pozwany pracodawca winien mieć na uwadze przepis art. 52 §2 k.p. skoro jest to rozwiązanie umowy o pracę "równoznaczne z rozwiązaniem bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p." Jednomiesięczny termin w tym przypadku nie został przez pracodawcę zachowany co jest dodatkową okolicznością przemawiającą za uwzględnieniem powództwa.

Wobec tego apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z 11 ustęp 1 punkt 1 i § 12 ustęp 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

Zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu za I instancję obejmują:

- 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji (por. postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2011 r. o sygn. II PZ 31/11, opubl. LEX nr 1130162).
- 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji
- 2990,00 zł tytułem opłaty od pozwu przed rozszerzeniem przedmiotowym powództwa o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy;
- 2990,00 zł tytułem opłaty od apelacji również przed rozszerzeniem powództwa,
- 748,00 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 14.946 zł.

Zasądzone koszty zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą obejmują kwotę 1860 zł (900 zł od wynagrodzenia + 60 zł od przywrócenia do pracy + 900 zł od odszkodowania).